

MARTA R. COSTA-JUSSÀ

M. J. BAUSÀ

EL SOMNI DE LA MIA

Una aventura al·lucinant a l'interior
de la intel·ligència artificial

Estrella Polar

Estrella Polar

MARTA R. COSTA-JUSSÀ

M. J. BAUSÀ

EL SOMNI — DE LA MIA —

Una aventura sorprenent a l'interior
de la intel·ligència artificial

Il·lustracions d'ALBERTO VALERO

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Marta R. Costa-jussà i M. J. Bausà, 2023

© de les il·lustracions d'interior i de coberta: Alberto Valero, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-1389-488-1

Dipòsit legal: B. 9.851-2023

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

1

EL SEGON VIOLÍ

En Jan Sendra tenia una cosa a dir, i estava disposat a dir-ho.

—Ja sé que no soc especial —va començar, amb veu alta i clara—. El meu perfil acadèmic no és el més brillant del món..., tot i que sempre trec unes notes excel·lents en matemàtiques. —Va agitar la mà amb modèstia, com si volgués evitar un aplaudiment, i va afegir—: Però els meus coneixements només són excepcionals si els comparem amb els dels meus companys de l'institut. En el fons, no soc més que un noi de catorze anys. Un noi més. Un noi que no té gaire èxit amb les noies i que ocupa el seu temps lliure amb els números.

En Jan es va aturar uns instants, per permetre al seu interlocutor riure de l'última broma, i va continuar:

—Soc conscient de tot això —va dir—. I sé, també, que Exya és un dels laboratoris d'intel·ligència artificial més importants del món. I que el curs d'estiu que convoca cada any per als joves talents està dirigit a nois i noies més

preparats que jo; joves els pares dels quals són científics o enginyers famosos, i que segurament ja tenen assegurada una plaça en alguna universitat prestigiosa...

Va fer una altra pausa, aquesta vegada una mica més llarga. Ara era el moment de donar-ho tot en la conclusió.

—Però jo vull anar a Exya. De veritat, he d'anar a aquest curs perquè... perquè somio amb canviar el món. Hi ha tantes coses que em preocupen!

Tants reptes a què s'enfronta la meva generació!

I estic convençut que **la intel·ligència artificial és l'eina més poderosa que tenim per decidir quin tipus de futur volem.** —Va arronsar les espatlles—. Simplement, m'agradaria ser una petita part d'aquesta decisió.

En Jan es va quedar uns segons en silenci, tranquil i serè, amb els ulls fixos en el mirall que tenia al davant, mentre el seu reflex li tornava la mateixa mirada.

«M'ha quedat perfecte», va pensar. Va alçar els polzes i el seu reflex va imitar el gest. Havia estat molt bé. Ferm i convincent. No havia dubtat ni una sola vegada, i havia dit el que volia dir...

Però fer-li aquest discurs al mirall era una cosa. I una altra cosa, de ben diferent, era dir-ho a una altra persona.

El problema era que, quan parlava amb la gent, en Jan solia embolicar-se; les idees se li enredaven a la llengua

i acabava deixant anar un munt d'incoherències, vermell com un tomàquet. Com a conseqüència, solia comunicar als altres només allò que creia imprescindible.

Menys amb la Núria, la seva professora de matemàtiques. En Jan sabia que era el seu ull dret i per això havia decidit demanar-li la carta de recomanació que havia d'annexar a la sol·licitud d'ingrés a Exya. Però feia més d'un mes que intentava armar-se de valor per fer-ho, i, com a rematada, havia passat l'última mitja hora assajant aquell discurs al lavabo de l'institut.

De què tenia por?

Que li digués que no? En el fons, en Jan sabia que la Núria li escriuria aquella carta de molt bon grat. Així doncs, com és que havia deixat passar el temps fins a arribar a l'últim dia del curs sense explicar-li els seus plans? Avui mateix començaven les vacances d'estiu! I, encara pitjor: només quedaven tres hores de termini perquè la sol·licitud d'admissió es tanqués.

En Jan es va contemplar al mirall. I el que hi va veure no li va causar gaire entusiasme: un noi de catorze anys, ni més alt ni més baix que la mitjana, amb els cabells i els ulls castanys, com la mitjana, amb una d'aquelles cares que s'obliden fàcilment, i amb una samarreta de la seva sèrie favorita semblant a la que portava el 43,2 % dels alumnes aquell dia (valor real que havia calculat en una estona d'avorriment).

—Així que vols entrar a Exya, eh? —li va preguntar al seu reflex en veu alta—. De debò? Què tens d'excepcional, pringat?

—Estàs parlant amb tu mateix?

En Jan es va girar amb cara d'ensurt. L'Eduard, un dels seus companys de classe, acabava d'entrar al lavabo.

—No...

—Apa, i tant! Acabes de dir-te *pringat*.

—Que no..., el que he dit és..., eh..., *pringós!* —va improvisar en Jan—. He dit que tot és molt pringós. Que està fet un fàstic. Ningú utilitza els banys amb civisme, quina vergonya ... —va concloure amb desaprovació.

—El que tu diguis. —L'altre va arronsar les espatlles. Estava bastant acostumat a les rareses d'en Jan, ja que eren amics des de l'escola primària—. Per cert, t'has apuntat ja a les ecolònies d'aquest estiu?

—Hum..., no sé si hi aniré.

—Què? Per què no? —es va escandalitzar l'Eduard. Als dos nois els unia l'amor per la natura, l'altra passió d'en Jan a més de les matemàtiques, i no havien fallat ni un sol estiu a aquesta cita—. Però si serà la bomba! Visitarem una granja ecològica, cultivarem el nostre propi hort, hi haurà concursos, gimcanes, excursions... i la Festa Cowboy! No em diguis que te la penses perdre... L'any passat vas ser el campió de llaç al Rodeo Pokémon! —li va recordar—. Vas caçar totes les figuretes!

—De fet, vaig batre un rècord —va puntualitzar en Jan.

—És veritat.

—Noi, ho sento molt. Però és que aquest any vull provar una cosa diferent. Hi ha un curs d'intel·ligència artificial al qual m'agradaria anar..., bé, si m'atreveixo a demanar una carta de recomanació a la Núria, és clar.

—La Núria, la professora? Ja fa una bona estona que ha marxat, col·lega!

—Què?

—Ha acabat la classe abans d'hora perquè havia d'agafar un avió, o no sé què...

— Però... però... no s'ha acomiadat de mi! —va balbucejar en Jan, desconcertat.

—És que tenia molta pressa..., però t'ha signat l'anuari abans de marxar, i crec que també t'ha escrit alguna cosa al portàtil... Eh! On vas?

En Jan no va contestar. Havia sortit del lavabo com un bòlid i ara corria pel passadís en direcció al pàrquing de l'institut. Va obrir les portes de cop i va mirar al seu vol-

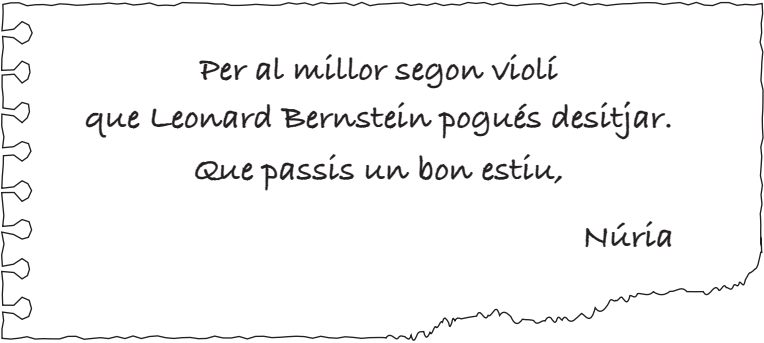
tant amb els ulls enlluernats sota el sol del migdia. Coneixia el cotxe de la Núria. Era un vell trasto d'un color groc cridaner adornat amb un miler de bonys. Però al pàrquing hi quedaven pocs vehicles...

I cap d'ells no era el de la professora de matemàtiques.

Va tornar a entrar d'esma. Va posar rumb cap a l'aula arrossegant els peus. La campana va sonar en aquell moment, anunciant el final de les classes, i una riuada d'alumnes va inundar el passadís, camí de la llibertat estival. En Jan es va obrir pas entre ells com si fos un salmó remuntant el corrent. Un salmó molt deprimit, no cal que ho diguem.

Quan va arribar a l'aula buida, es va acostar al seu taulell. A sobre hi havia el portàtil i l'anuari. Només dues persones li havien escrit una dedicatòria a l'anuari. La popularitat no era un dels seus punts forts. L'Eduard li havia dibuixat un Demogorgon en vestit de bany i amb un flotador a la cintura. (Aquest noi sempre seria un cap verd...)

Va llegir la de la seva professora:

Per al millor segon violí
que Leonard Bernstein pogués desitjar.
Que passis un bon estiu,

Núria